

Ukolébavka

Maličkým se jaksi pořád nechtělo od Apolenky a ona sama také nedovedla říct to slovo na rozloučenou. Podívala se na maličké a pohládila každého po tvářičce.

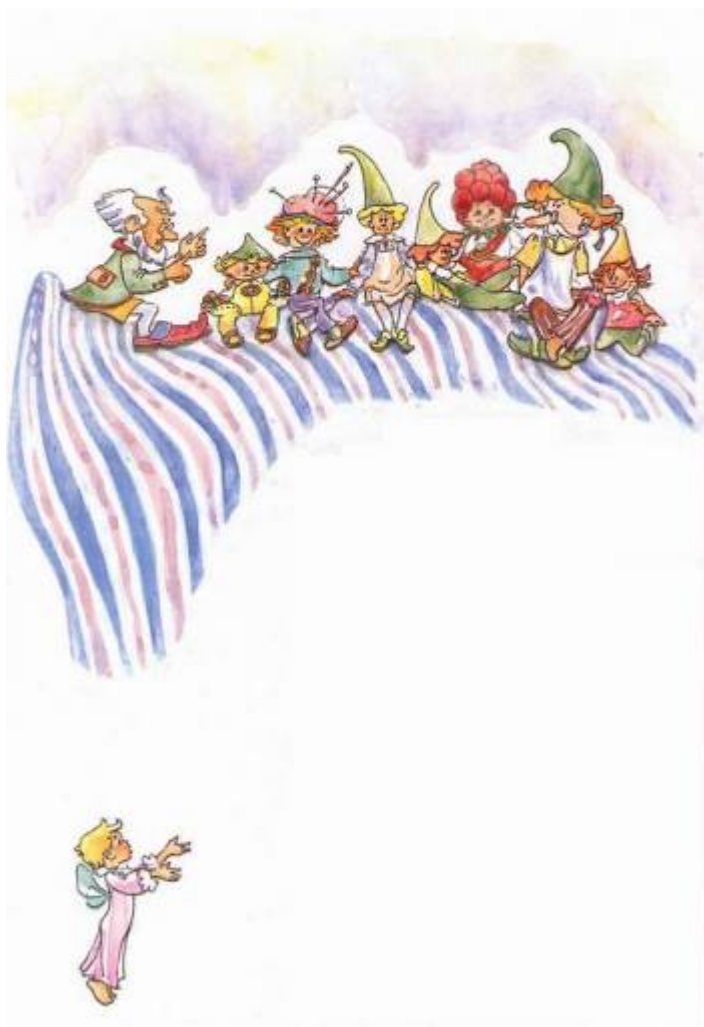
„Tak jak se máme teď vlastně rozloučit?“ řekla tiše, měkce až to všechny chytlo za srdce.

„Rozloučíme se tím, že ti zazpíváme naši ukolébavku,“ přetrhnul náhle Maliňáček ticho, ve kterém přemýšleli, jak se rozloučit, když se vlastně loučit nechtějí. Maličcí by chtěli stále takto pobývat vědomě s lidmi a dětmi a Apolenka si myslela totéž. Bylo by to krásné takto stále spolu žít a navzájem se z toho radovat. Bytostnícci si stoupli o schodek výš, naladili svoje hlásky a zapěli.

Apolence se ukolébavka moc a moc líbila. Přála si, aby ji směla umět. Bytostnícci slíbili, že hned ráno za ní přijdou a ukolébavku ji naučí a dokonce pomohou napsat i noty, aby si ji děti mohly zapískat na píšťalku, na flétničku, nebo vybrnkat na klavír. Za takový slib přitiskla Apolenka maličké k sobě a každého políbila na čelo:

„Ať se vaše dílo daří po všechny dny světa,“ řekla a v té chvíli vyšla na nebi hvězda, které lidé říkají Večernice.

To již bytostnícci opravdu musí jít splnit svůj úkol. Dát všem dětem i lidem dobré vůle krásnou dobrou noc. Ještě chvíli pohlížela Apolenka za maličkými až jí úplně zmizeli z očí. Rozhlédla se ještě kolem dokola. Všimla si, že všechna okénka okolních chat zhasínají pomalu svá světla. Vešla do chaty, odstrojila se a šla spát. Se vzpomínkou na maličké se jí krásně usínalo. Měla dojem, že jeden z nich usedl na její polštář a znovu tiše zpívá ukolébavku:

„Hajej, dadej, synáčku můj,
můžeš klidně snít,
mé srdce a Bůh
nad tebou bude bdít.

Hajej, dadej, synáčku můj,
můžeš klidně spát,
mé srdce a Bůh
chce tobě v lásce dát.

Prožít s Elfy v stromoví,
kouzel plný sen,
mé srdce a Bůh
v tom snu ti napoví.

Kde je ta říš kouzelná,
v ní ty smíš dnes jít,
mé srdce a Bůh
pak zpět tě přivolá.

Hajej, dadej, synáčku můj,
sepnem dlaně své,

mé srdce a tvé
dík Bohu vysloví.

Díky, díky, Ti Bože můj,
s Tebou půjdu rád,
vše co stvořil jsi,
v Tvé pravdě poznávat.

Díky, díky, Ti Bože náš,
s Tebou chceme žít,
vše co dal jsi nám,
svou láskou prozářit.“

Hned druhého dne ráno bytostníčci přišli. Naučili Apolenku zpívat ukolébavku a pomohli jí napsat noty. Tady jsou:

From:

<https://duchovnipodpora.vzestup.net/> - **Duchovní podpora**

Permanent link:

https://duchovnipodpora.vzestup.net/detem/pohadky_zdenky_cechove/male_povidani/ukolebavka

Last update: **05.11.2014 12:42**

